

дахте тука, да ни тжичите пръстѣта на града и мѣстото: развалихте ни града, цигани съ вази, неможемъ отъ васъ работата си да глѣдаме!» Като ислушахъ това, казахъ му Г-не, ако ви искамъ котията за толкова пари, не ви я хехъ я, въ ржцѣтъ ви е, свободни сте съ стоката си да я продадете: ако ли пакъ неискате да ви питамъ, затворете си дюлѣпа и непродавайте, та ако ви искамъ този тебеширъ, той е пакъ за васъ, че ще ви учимъ дѣцата, и съ какво ви съмъ увредилъ, да ми говорите тъй? Тогавя го оставихъ и оттамъ отидохъ на Момчиловата Книжарница, и казахъ на Г-нѣ Книжяра да ми даде книги и тебеширъ, ако има, че заре на едно мѣсто понитахъ, тий ми поискахъ 4 гроша котията и ми казахъ нѣколко неприлични думи, защото съмъ искалъ котията по долу отколкото поискалъ. Той ми каза бждете спокойни, нашитѣ сж аслж такива, азъ мога ви да побевтеци и книги и тебеширъ, гдѣто си спазарихъ книгитѣ и ми даде една котия тебеширъ за 50 пари, като ми рече повторително, когато ви потрѣба, тука дохаждайте веке. Азъ останахъ благодаренъ и посѣщавахъ Книжарницата му често, като си доставяхъ книги и все що трѣбваше оттамъ. Таквисъ подобни неумѣстни се отиравахъ и на другитѣ бѣжанци, като: бѣгълци, крадци, хайдутѣ, отвѣденци, цигани, кучета и пр: гдѣто ако се случеше нѣщо да стане лоше, все го отдавахъ на бѣжанцитѣ.

Къмъ 10—13 и 14-й Ноемврий дойдохъ въ село Леденикъ бѣжанци за настаняване отъ Старо-Загорското село Шахпазлий 5 часа далечъ отъ града Стара-Загора на Сейменското шосе, и стояхъ тукъ тамъ една Недѣля по нѣкой празни и веранетини кжци изъ селото, струпени по нѣколко фамилии, и чакахъ да ги настанятъ по селото; но селянитѣ твърдѣ малко внимание обръцахъ на поканата нмъ, щото тѣ се принуждавахъ да ходятъ въ Търново и да даджтъ обяснение за неприемванието нмъ на Митрополията и правителството, а оттова произлизаше голѣма умраза и отъ двѣтѣ страни: Единъ Недѣленъ день прѣзъ Ноемврий 15-й, часа вждѣ осемъ—деветъ, дохажда селския